

påål finnitas, mitte veel täidetud olewat, waid kiufas oma folme seltsumehega igal pool neid taga, ega annud fusagil rahu, kunnineed wiimaks oma lähema sugulaaste Leedu rahwa juure põgenenud oliwad ja sääl varju leidnud. Aga ka säälg tõuusts tuli jálle, ja "neliwenda" oliwad Leedu rahval pea nendasama kordetavaks saanud, kui enne wana Preislastele.

Kaua sõdisiwad nemad kui wötitjad ühesuguse önnega. Tuba hakkas wanadus nende juuksid halliks wärwima, aga ikka seisiwad nemad omas täies jõuus ja ihurammus, waenlastele hirmuks, kõrgeste auustatud ordorüütlitest ja kõigist kristlastest.

Aga önn ei jáá inimesele mitte igawestse truuiks, waid taganeb ka õra; nenda meie wahwa wennadele ka.

See oli aastal 1295, sääl istusiwad ühel lõbusal õhtul meie neli wana wapert wenda üheskoos õhtusõõmuaeal oma kindluse ees wâljas. Mureta oliwad nemad oma sõbariistad eneste kõrwa puude oksa riputanud. Mõdu-

peeger kais tihti ühe käest teise kätte ja jutt joostis sorinal kõige wöitlemistest ja wöitudest, mis n'ad árateinud oliwad, ning wandsiowad wennalikult üksteisele surmani truuiks jááda. Sääl murisesiowad forraga lähemast metsast nooled nende poole ja — Klaus Diewel langes furnult oma seltsumeesste jalge ette maha. Tulise wihaga kargasiwad teised istmetelt ülesse ja silmasiowad kurjategijat otsides. Metsalise lisaga kargasiwad nûud igalt poolt waenlaste hulgad metsast meie sõbrade päale, kelledele aga waerwalt aega oli oma raudkûbraid puude otsast maha wöötta, pâha panna ja mõõgad ning kilbid kätte tõmmata; sest juba kurjategijad tungisiowad nendele kallale.

Hirmus fange wöitlemine algas nûud. Lihti üksteise ligi hoides, selg selja wästu, niitsiwad nemad oma laia mõõgadega kõigest wäest waenlasi maha. Tuba hakkasiwad kurjategijad kartma ja taganema, ja wöit jálle meie sõbrade poole jááma; sääl wiiskas ennast üks Leedu ülemast kowalaoste maha, n'agu oleks ta raskeste haavatud saanud, rabas ruttu